

Civilný sporový poriadok a Civilný mimosporový poriadok – vybrané spoločné a rozdielne princípy

Civil Litigation Code and Civil Non-Litigation Code – selected common and different principles

Karolína Zverková

Kľúčové slová:

sporové konanie, nesporové konanie, princípy, spoločné princípy, rozdielne princípy.

Key words:

dispute proceedings, non-dispute proceedings, principles, common principles, different principles.

Úvod

Civilný sporový poriadok, zákon č. 160/2015 Z. z. (ďalej len "CSP"), Civilný mimo sporový poriadok, zákon č. 161/2015 Z. z. (ďalej len "CMP") a Správny súdny poriadok, zákon č. 162/2015 Z. z., sú tri kódexy, ktoré s účinnosťou ku dňu 01. júla 2016 nahradili v slovenskom právnom poriadku dovtedajší právny predpis upravujúci občianske súdne konanie – Občiansky súdny poriadok, zákon č. 99/1963 Zb. Podstatou rozdelenia procesnej úpravy do troch kódexov je "prakticita riešenia – spomínaná „tradícia“ jednotného Občianskeho súdneho poriadku z roku 1950 vedie k neprípustnému stieraniu rozdielov medzi vedením konania sporového a nesporového, najmä v otázke vedenia dokazovania a nepochopenia dichotómie sporu a nesporu v hodnotovej rovine a rovine základných princípov oboch typov konaní."¹

Pokiaľ chceme prostredníctvom charakteristiky, resp. porovnania princípov poukázať na podstatu rozdelenia procesného práva na Civilný sporový poriadok a Civilný mimosporový poriadok, potom je na mieste otázka: "Čo sú to princípy?" Často je "princíp" stotožňovaný so "zásadou". Neexistuje správna odpoveď na otázku, či sú tieto pojmy synonymami. "Princípmi" by sme však mohli označiť určité výkladové pravidlá, ktoré napomáhajú určiť obsah pojmov zákonného textu a ktoré vyplňajú medzeru v zákone,² a teda sú základom interpretácie a aplikácie noriem civilného procesného práva. Zároveň ide o pravidlá, ktoré stabilné, konzistentné a konštantné. Princípy v rámci právnej úpravy (kódexu) si nikdy navzájom neodporujú, sú rovnocenné a vzájomne sa dopĺňajú. Naproti tomu, zásadou by sme mohli označiť zovšeobecnenú skúsenosť.³

V rámci civilného procesného práva rozlišujeme princípy, na ktorých je založená organizácia a fungovanie justície (právo na spravodlivý súdny proces) a tzv. odvetové princípy, ktoré charakterizujú civilný proces v užšom slova zmysle.⁴

Ústavnoprávne princípy práva na spravodlivý súdny proces, ktoré priamo alebo nepriamo obsiahnuté v Ústave Slovenskej republiky alebo v ústavnom zákone číslo 23/1991 Zb., ktorým je Listina základných práv a slobôd,⁵ sú rovnaké tak pre Civilný sporový poriadok ako aj pre Civilný mimosporový poriadok. K spoločným princípom patrí princíp nezávislosti a nestrannosti súdu, princíp právnej istoty, princíp rovnosti účastníkov, princíp voľného hodnotenia dôkazov, princíp priamosti a ústnosti konania, princíp verejnosti, princíp hospodárnosti a rýchlosti konania a analógia *legis* a analógia *iuris*.

Odvetové princípy, ktoré charakterizujú civilný proces v užšom slova zmysle sú však už rozdielne pre CSP a CMP. Princípmi sporového konania sú: princíp ochrany subjektívnych práv, sporové strany a princíp kontradiktórnosti, dispozičný princíp a princíp formálnej pravdy. Princípmi nesporového konania sú: princíp ochrany

¹ ŠTEVČEK, M. 2014. Princípy a východiská nových kódexov civilného procesu. In Bulletin slovenskej advokácie. Ročník 20, č. 12/2014. Bratislava : Slovenská advokátska komora, 2014. S. 16

² Ibid. S. 21

³ ŠTEVČEK, M. et al. 2017. Prednášky a texty z (nového) civilného procesu. Bratislava : C.H. Beck, 2017. S. 8 – 9

⁴ FICOVÁ, S., ŠTEVČEK, M. et al. 2010. Občianske súdne konanie. Bratislava : C. H. Beck, 2010. S. 48

⁵ MAZÁK, J. 2002. Základy občianskeho práva procesného. Bratislava : IURA EDITION, 2002. S. 24

verejného záujmu, účastníci konania a princíp ochrany slabšej strany, princíp oficiality a princíp materiálnej pravdy.

Princíp ochrany subjektívnych práv vs. princíp ochrany verejného záujmu

Predmetom CSP je ochrana subjektívnych práv pred ich ohrozením alebo porušením, t. j. súdy prejednávajú a rozhodujú súkromnoprávne spory a iné súkromnoprávne veci, ak ich podľa zákona neprejednávajú a nerozhodujú iné orgány.⁶ Subjektívne práva sa najčastejšie realizujú v právnych vzťahoch, či už relatívnych alebo absolútnych, pričom ochranou ohrozenia alebo porušenia subjektívneho práva je žaloba. Aktívna vecná legitímácia patrí žalobcovi (ten koho právo bolo ohrozené alebo porušené), pasívna vecná legitímácia patrí žalovanému, teda tomu, kto ohrozil alebo porušil subjektívne právo žalobcu. Žaloba môže spočívať v *dare, facere, omittere*, alebo *pati*. V rámci tohto princípu zároveň platí tzv. *denegatio iustitiae* (zákaz odopretia spravodlivosti). To znamená, že ak neexistuje orgán práva s individuálne určenou právomocou na prejednanie prípadu, platí všeobecné pravidlo, že poskytnúť ochranu subjektívnemu právu má súd.

Predmetom CMP je ochrana poskytovaná primárne verejnému záujmu a práv zaručených zákonom, pričom sa prihliada aj na dobré mravy.⁷ „Kritérium verejného záujmu sa etablovalo na úrovni základných ľudských práv a slobôd a úzko s nimi súvisí. S kritériom verejného záujmu je možné sa stretnúť v dvoch rovinách: (i) ako odôvodnenie legitímneho zásahu do osobných práv jednotlivca alebo (ii) ako hodnotiace kritérium určitej činnosti (teda cez prizmu hodnôt, ktoré štát na danom stupni vývoja chráni a rešpektuje). Kritérium verejného záujmu je úzko späté so subjektom, ktorý ho realizuje.“⁸ Nakoľko je verejný záujem stav, ktorý je časovo a miestne premenlivý, posudzuje sa len v konkrétnej situácii, v konkrétnom mieste a v konkrétnom čase. Pri posudzovaní verejného záujmu sa zohľadňuje test „legitímnosti cieľa a účelu“, t. j. ide o pomeriavanie hodnôt, ktorým má byť poskytnutá ochrana a zhodnotenie hierarchie záujmov.⁹ Významný vplyv na priebeh konania môžu mať tretie subjekty, napr. orgán sociálnoprávnej ochrany asociálnej kurately, ombudsman alebo prokurátor.

Sporové strany a princíp kontradiktórnosti vs. účastníci konania a princíp ochrany slabšej strany

Princíp kontradiktórnosti vyjadruje, že účastníci konania sú majú protichodné (kontradiktórne) postavenie a teda majú protichodný (kontradiktórny) záujem na výsledku konania. Stranami sporu sú žalobca a žalovaný. V sporovom konaní budú vždy proti sebe stáť dve strany, bez ohľadu na počet subjektov, ktoré budú vystupovať na tej-ktorej dotknutej strane. Kontradiktórny princíp sa najviac prejavuje pri dokazovaní. V sporovom konaní platí, že strany sporu majú v konaní rovné postavenie spočívajúce v rovnakej miere možností uplatňovať procesné prostriedky na potvrdenie alebo vyvrátenie tvrdených skutočností. Výnimkou sú však spory, ktoré si vyžadujú zvýšenú ochranu jednej zo strán. Cieľom vyvažovať prirodzene nerovnovážne postavenie strán; ide o spory spotrebiteľské, pracovnoprávne a antidiskriminačné.

CMP používa pojem účastníctva. Účastníkom konania je ten, koho tento zákon za účastníka označuje, pričom v konaniach, ktoré možno začať aj bez návrhu, účastníkom aj ten, o koho právach a povinnostiach sa má konať. V mimosporovom konaní tak nemáme proti sebe stojace strany. Vecná legitímácia účastníka konania vyplýva z hmotného práva, pričom účastníci majú tiež rovné postavenie. Jedným z kľúčových princípov CMP je aj najlepší záujem dieťaťa. Súd má primerane prihliadnuť na názor dieťaťa a, ak je to vhodné, informovať dieťa o všetkých podstatných otázkach týkajúcich sa priebehu konania. Zvýšená ochrana je však poskytnutá aj iným subjektom, napr. osobám so zdravotným postihnutím. Identifikácia slabšieho subjektu vychádza z jeho znevýhodnenia pri realizácii procesných úkonov v rámci konania.¹⁰

Dispozičný princíp vs. princíp oficiality

Súdne konanie v CSP zásadne začína na návrh strany sporu, pričom priebeh konania určujú strany sporu svojím postupom. Možnosť zvoliť predmet sporu a tiež disponovať konaním, sa nazýva dispozičný princíp. Začatie sporového konania teda predpokladá žalobu.¹¹ Súd je viazaný žalobným petitom – vymedzením predmetu

⁶ § 1 CSP

⁷ Článok 1 CMP

⁸ SMYČKOVÁ, R., ŠTEVČEK, M., KOTRECOVÁ, A. et al. 2017. Civilný mimosporový poriadok, Komentár. Bratislava : C. H. Beck, 2017. S. 2–3

⁹ Ibid.

¹⁰ Ibid. S. 15

¹¹ V Článku 5 CSP sa uvádza, že zneužitie práva nepožíva právnu ochranu, ide napr. o šikanóznú žalobu, ktorou jedna sporová strana môže brániť uplatňovaniu práva druhej zmluvnej strane.

sporu. To znamená, že súd nemôže prekročiť žalobný petit žalobcu a prisúdiť viac, než čoho sa žalobca domáha (tzv. zásada *ne ultra petitem*). Dispozičný princíp je tiež založený na možnosti sporových strán disponovať konaním a disponovať predmetom konania, t. j. žalobca môže osobitným procesným úkonom vziať žalobu späť a vylúčiť tak vydanie súdneho rozhodnutia vo veci, meniť žalobný návrh (ak to nie je v rozpore s princípom hospodárnosti súdneho konania) alebo uzavrieť s druhou sporovou stranou zmier. Dispozičný princíp v sporovom procese umožňuje uplatnenie osobnej voľnosti a dispozičnej autonómie, nakoľko vytvára predpoklady procesnej iniciatívy sporových strán, ktorá je hybnou silou sporového konania (nie je možné nahradiť ju iniciatívou súdu).¹²

Podľa základných princípov CMP súd koná aj bez návrhu, na návrh prokurátora alebo na návrh účastníka konania, pričom predmet konania vymedzuje zákon. Súd postupuje z úradnej povinnosti na základe zákona na účely prejednávania a rozhodnutia veci. Základným princípom v mimosporových konaniach je tak princíp oficiality. Súd začne konať aj *ex officio*, keď sa dozvie o okolnostiach podmieňujúcich povinnosť konať a rozhodnúť (v prípade nečinnosti nositeľov práv a právom chránených záujmov, ktorým má byť poskytnutá ochrana). V konaniach, v ktorých súd začína konanie z vlastnej iniciatívy, vydá uznesenie o začatí konania, v ktorom sa vymedzí jeho predmet. Zároveň platí, že v konaniach, v ktoré je možné začať aj *ex officio*, súd nie je viazaný návrhom účastníka konania. Rozhodnutie súdu tak môže prekročiť návrh (petit) účastníka konania (navrhovateľa). Ide o prelomenie zásady *ne ultra petitem*. "Princíp oficiality však v žiadnom prípade nevyklučuje procesnú aktivitu účastníkov konania".¹³

Princíp formálnej pravdy vs. princíp materiálnej pravdy

"Základnú procesnú povinnosť sporových strán predstavuje povinnosť subsumovať všetky podstatné a rozhodujúce skutkové okolnosti, z ktorých vyvodzujú svoju procesnú taktiku (obranu alebo útok)".¹⁴ Dôkazné bremeno tak v kontradiktórnem spore nemá len žalobca, ale aj žalovaný. "Dôkazné bremeno v spore nepredstavuje statický prvok, ale nasleduje konkrétny priebeh kontradiktórneho sporu, pri ktorom procesné strany procesne útočia alebo sa procesne bránia".¹⁵ Z ustanovení CSP vyplýva, že v sporovom konaní platí tzv. prejednací princíp/princíp formálnej pravdy, a teda strany majú povinnosť pravdivo a úplne opísať podstatné a rozhodujúce skutkové okolnosti sporu, pričom tak musia urobiť do momentu, ktorý určuje zákon, resp. súd (zásada koncentrácie¹⁶), inak na ne súd nebude prihliadať.¹⁷ Na včasné uplatnenie prostriedkov útoku alebo obrany majú strany sporu právo sa oboznámiť s vyjadreniami, návrhmi a dôkazmi protistrany a môžu k nim vyjadriť svoje stanovisko.¹⁸ Platí, že skutkové tvrdenia strany, ktoré protistrana výslovne nepoprela, sa považujú za nesporné.¹⁹ V rámci princípu formálnej pravdy súd nevykoná iné dôkazy, ako tie, ktoré navrhli sporové strany; výnimky²⁰ z tohto princípu určuje len zákon.

Vyšetrovací princíp "má zásadný vplyv na objem informačného základu, z ktorého súd bude vychádzať pri tvorbe meritórneho rozhodnutia".²¹ Súd postupuje v súčinnosti s účastníkmi konania tak, aby zistil skutočný stav veci.²² Súd je povinný na účely zistenia skutočného stavu veci vykonať všetky potrebné dôkazy, aj keď ich účastníci konania nenavrhli. Priebeh nesporných konaní je teda ovládaný tzv. vyšetrovacím/vyhľadávacím princípom, resp. princípom materiálnej pravdy. Vyšetrovací princíp však neneguje procesnú aktivitu účastníkov konania, ktorá zároveň nie je limitovaná sudcovskou alebo zákonnou koncentráciou. Zmyslom princípu materiálnej pravdy je zistenie čo možno najúplnejšieho (najobjektívnejšieho) stavu právnej veci a vyvodenie konkrétnej formy ochrany na základe zisteného skutkového stavu.

¹² ŠTEVČEK, M. et al. 2013. Civilné právo procesné. Bratislava : Eurokódex, 2013. S. 154–156

¹³ SMYČKOVÁ, R., ŠTEVČEK, M., KOTRECOVÁ, A. et al. 2017. Civilný mimosporový poriadok, Komentár. Bratislava : C. H. Beck, 2017. S. 17

¹⁴ ŠTEVČEK, M., FICOVÁ, S., BARICOVÁ, J. et al. 2016. Civilný sporový poriadok, Komentár. Praha : C. H. Beck, 2016. S. 50

¹⁵ Ibid. S. 51

¹⁶ § 153 a § 154 CSP

¹⁷ Zásada koncentrácie sa ale neuplatňuje v sporoch podľa druhej hlavy CSP – Spory s ochranou slabšej strany. V týchto sporoch. Súd môže vykonať aj tie dôkazy, ktoré spotrebiteľ/zamestnanec/diskriminovaná osoba nenavrhoval/a, ak je to nevyhnutné pre rozhodnutie vo veci. Zároveň súd aj bez návrhu obstará alebo zabezpečí taký dôkaz.

¹⁸ Článok 9 CSP

¹⁹ § 151 ods. 1 CSP

²⁰ § 185 CSP

²¹ SMYČKOVÁ, R., ŠTEVČEK, M., KOTRECOVÁ, A. et al. 2017. Civilný mimosporový poriadok, Komentár. Bratislava : C. H. Beck, 2017. S. 21

²² Článok 6 CMP

Princíp nezávislosti a nestrannosti súdu

Súd ako orgán právnej ochrany uplatňovať právo nezávisle a nestranne od ostatných zložiek verejnej moci. Nestrannosť súdu znamená, že súd musí vec prejednať a rozhodnúť tak, aby voči sporovým stranám, resp. účastníkom postupoval nezaufato a neutrálne, žiadnemu z nich nenadŕžal a objektívne posúdil všetky skutočnosti závažné pre rozhodnutie vo veci. Nestranný súd poskytuje sporovým stranám, resp. účastníkom rovnaké príležitosti pre uplatnenie všetkých práv, ktoré im zaručuje právny poriadok. Sudca si zachováva svoj subjektívny postoj založený na základe osobného presvedčenia a objektívneho pohľadu. Nezávislosť súdu môžeme chápať ako inštitucionálnu a funkčnú. Inštitucionálna nezávislosť znamená, že súdnictvo je na všetkých úrovniach oddelené od ostatných orgánov verejnej moci, funkčná nezávislosť znamená, že súdy sú viazané Ústavou Slovenskej republiky, verejným poriadkom, princípmi, na ktorých spočíva CSP a CMP, s medzinárodnoprávnymi záväzkami Slovenskej republiky, ktoré majú prednosť pred zákonom, judikatúrou Európskeho súdu pre ľudské práva a Súdneho dvora Európskej únie, a to s trvalým zreteľom na hodnoty, ktoré sú nimi vyjadrené a chránené.²³

Princíp právnej istoty

Právna istota stav, v ktorom každý môže legitímne očakávať, že jeho spor bude rozhodnutý v súlade s ustálenou rozhodovacou praxou súdov.²⁴ V princípoch CMP princíp právnej istoty nie je vyjadrený *expressis verbis*, avšak aj v mimosporových veciach majú strany legitímne očakávanie, že v skutkovo a právne obdobných veciach by nemali byť rozhodnutia súdov nepredvídateľné. Či v sporových alebo mimosporových konaniach proces prijímania súdneho rozhodnutia v súťažnosti na princíp právnej istoty znamená, že "v každom štádiu procesu musí byť stranám zrejماً právna úvaha sudcu. Výsledkom má byť rozhodnutie, ktoré strany neprekvapí, teda je logickým vyústením dovedajšieho priebehu konania".²⁵ Podľa Najvyššieho súdu Slovenskej republiky: "Súčasťou uvedeného princípu je tiež požiadavka, aby na určitú právne relevantnú otázku pri opakovaní v rovnakých podmienkach dala rovnaká odpoveď, teda to, že obdobné situácie musia byť rovnakým spôsobom právne posudzované".²⁶

Princíp rovnosti účastníkov

Z princípu rovnosti sporových strán, resp. účastníkov konania, vyplýva garancia, že sporová strana nebude nadradená druhej sporovej strane, resp. žiaden účastník konania nebude nadradený nad iným účastníkom konania. Princíp rovnosti účastníkov by mal vychádzať aj z poučovacej povinnosti súdu, ktorá má smerovať k rovnakej východiskovej pozícii oboch strán, resp. všetkých účastníkov konania, t. j. rovnaké procesné práva a povinnosti, ktoré sa uplatňujú za rovnakých procesných podmienok.

Princíp voľného hodnotenia dôkazov

Podstatou tohto princípu je, že dôkazy hodnotí súd, podľa svojej úvahy. Žiaden dôkaz nemá predpísanú právnu silu. Voľná úvaha hodnotenia dôkazov má len ústavnoprávne limity.²⁷ "Voľné hodnotenie dôkazov v žiadnom prípade neznamená ľubovoľné hodnotenie dôkazov. Odôvodnenie súdneho rozhodnutie preto musí byť presvedčivé, logicky konzistentné a bezrozporné, k čomu má prispieť koncept voľného hodnotenia dôkazov".²⁸

Princíp priamosti a ústnosti

Princíp priamosti znamená, že subjekty sporového a mimosporového konania, čiže sporové strany, resp. účastníci konania a súd konajú vo vzájomnom styku osobne, priamo. Výnimkou je zastúpenie sporovej strany alebo účastníka konania, či už zákonným zástupcom alebo zastúpenie na základe plnomocenstva. Zastúpenie však nič nemení na skutočnosti, že subjekt, by sa mal v prípade potreby osobne zúčastniť na pojednávaní. Podstatou princípu ústnosti je preferencia ústnych prednesov sporových strán na pojednávaní.

²³ Článok 2 ods. 1 CMP a článok 3 ods. 1 CSP

²⁴ článok 2 CSP

²⁵ ŠTEVČEK, M., FICOVÁ, S., BARICOVÁ, J. et al. 2016. Civilný sporový poriadok, Komentár. Praha : C. H. Beck, 2016. S. 28

²⁶ Uznesenie Najvyššieho súdu SR zo dňa 24.03.2010, sp. zn. 3 Obdo 31/2009

²⁷ SMYČKOVÁ, R., ŠTEVČEK, M., KOTRECOVÁ, A. et al. 2017. Civilný mimosporový poriadok, Komentár. Bratislava : C. H. Beck, 2017. S. 30

²⁸ ŠTEVČEK, M., FICOVÁ, S., BARICOVÁ, J. et al. 2016. Civilný sporový poriadok, Komentár. Praha : C. H. Beck, 2016. S. 62

Princíp verejnosti

Pojednávanie prebieha zásadne verejne, ak zákon neustanovuje inak; verejnosť môže byť z konania vylúčená len zo závažných dôvodov ustanovených zákonom.²⁹ Tento princíp má umožniť občanom bezprostredne sa presvedčiť o správnosti priebehu konania a rozhodovania súdu, malo by to vyvolávať väčšiu dôveru v súdnictvo. Výnimkou z princípu verejnosti je len dedičské konanie, kedy toto konanie je *ex lege* neverejné.

Princíp rýchlosti a hospodárnosti konania

Súd postupuje v konaní tak, aby vec bola čo najrýchlejšie prejednaná a rozhodnutá, predchádza zbytočným prietahom, koná hospodárne a bez zbytočného a neprimeraného zatažovania strán sporu a iných osôb,³⁰ resp. súd postupuje z úradnej povinnosti na základe zákona na účely prejednania a rozhodnutia veci tak, aby ochrana práv bola rýchla a účinná.³¹ Základom uvedeného princípu je čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, podľa ktorého má každý právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prietahov.

Jadrom zásady hospodárnosti je, aby bola ochrana poskytnutá bez zbytočných nákladov ako zo strany sporových strán, resp. účastníkov konania, tak aj zo strany štátu.

Analógia legis a analógia iuris

“Analógia ako špecifický spôsob interpretácie práva predstavuje deduktívne platný úsudok, ktorého zmyslom je vyplnenie tzv. medzery v zákone. Vychádza sa z postulátu, že rozsah pojmu “právo” je širší než rozsah pojmu “zákonom (explicitnou právnou normou) upravené právo”.³² Ak posudzovaný právny prípad nemožno stotožniť (subsumovať) pod všeobecnú skutkovú podstatu, možno použiť inú obdobnú zákonnú skutkovú podstatu. V prípade analógie *iuris*, kedy sa nemožno oprieť ani o iné zákonné ustanovenie, sa “musí právne riešenie odvodiť z objektívneho *ratio legis*, a teda myšlienkovy vyabstrahovať z ríše právnych princíпов”.³³ Uvedená analógia legis, resp. analógia *iuris* tiež reflektuje zákaz odopretia spravodlivosti (*denegatio iustitiae*), ak chýba výslovná právna úprava prejednávanej právnej veci.

Záver

Princípy civilného procesného práva sú všeobecným základom pre pozitívnu právnu úpravu civilného procesu v rámci toho-ktorého kódexu. “Inštrumentárium princípov obsahuje tradičné procesné princípy, od ústavnoprávnej roviny (ako je princíp verejnosti, nezávislosti a nestrannosti súdnej moci atď.) ku “klasickým” typu prejednacích princípov voľného hodnotenia dôkazov a pod., či k modernisticky poňatým vplyvom posledných pár rokov (či desaťročí), akým je princíp ochrany slabšej strany”.³⁴ Princípy sú úzko späté s ekonomickými, politickými, demokratickými a etickými názormi, inak povedané sú legislatívnym stvárnením ideí, ktoré prevládajú v danej spoločnosti a ktorá určuje obsah noriem a inštitútov civilného procesu. Princípy sú teda ustálené a všeobecne akceptované názory, ktoré určujú spôsob a výkon civilného procesu a ich uplatňovanie je štátom garantované.³⁵

Zhrnutie

Obsahom článku je stručná charakteristika vybraných princípov Civilného sporového poriadku a Civilného mimosporového poriadku. Prostredníctvom porovnania charakteristík niektorých princípov sme sa zároveň snažili poukázať na skutočnosť, prečo bola procesná právna úprava civilného konania rozdelená do samostatných kódexov.

²⁹ Článok 9 CMP a článok 14 CSP

³⁰ Článok 17 CSP

³¹ Článok 5 ods. 2 CMP

³² SMYČKOVÁ, R., ŠTEVČEK, M., KOTRECOVÁ, A. et al. 2017. Civilný mimosporový poriadok, Komentár. Bratislava : C. H. Beck, 2017. S. 9

³³ Ibid. S. 11

³⁴ ŠTEVČEK, M. 2014. Princípy a východiská nových kódexov civilného procesu. In Bulletin slovenskej advokácie. Ročník 20, č. 12/2014. Bratislava : Slovenská advokátska komora, 2014. S. 16

³⁵ FICOVÁ, S., ŠTEVČEK, M. et al. 2010. Občianske súdne konanie. Bratislava : C. H. Beck, 2010. S. 48

Summary

The content of this article is a brief description of selected principles of Civil Litigation Code and Civil Non-Litigation Code. By comparing the characteristics of some principles, we have also tried to point out the fact that the procedural law of civil proceedings has been divided into separate codes.

Použitá literatúra:

1. Ficová, S., Števíček, M. et al. 2010. Občianske súdne konanie / Ficová, S., Števíček, M. – Bratislava : C. H. Beck, 2010. – 493 s.
2. Mazák, J. 2002. Základy občianskeho procesného práva / Mazák, J. – Bratislava : IURA EDITION, 2002. – 638 s.
3. Smyčková, R., Števíček, M., Kotrecová, A. et al. 2017. Civilný mimosporový poriadok, Komentár / Smyčková, R., Števíček, M., Kotrecová, A. – Bratislava : C.H. Beck, 2017. – 1112 s.
4. Števíček, M., Ficová, S., Baricová, J. et al. 2016. Civilný sporový poriadok, Komentár / Števíček, M., Ficová, S., Baricová, J. – Praha : C.H. Beck, 2016. – 1540 s.
5. Števíček, M. et al. 2013. Civilné právo procesné / Števíček, M. – Bratislava : Eurokódex, 2013. – 752 s.
6. Števíček, M. et al. 2017. Prednášky a texty z (nového) civilného procesu / Števíček, M. – Bratislava : C.H. Beck, 2017. 164 s.
7. Števíček, M. 2014. Princípy a východiská nových kódexov civilného procesu / Števíček, M. // Bulletin slovenskej advokácie. Ročník 20, č. 12/2014. – Bratislava : Slovenská advokátska komora, 2014. – S. 14–22
8. Princíp právnej istoty – Uznesenie Najvyššieho súdu SR zo dňa 24.03.2010, sp. zn. 3 Obdo 31/2009 [Elektronické zdroje]. – Režim prístupu : http://www.supcourt.gov.sk/data/att/13252_subor.pdf.
9. Dôvodová správa – osobitná časť zákona č. 161/2015 Z. z. Civilný mimosporový poriadok [Elektronické zdroje]. – Režim prístupu : <https://www.nrsr.sk/web/Default.aspx?sid=zakony/zakon&MasterID=5281>.
10. Dôvodová správa – osobitná časť zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok [Elektronické zdroje]. – Režim prístupu : <https://www.nrsr.sk/web/Default.aspx?sid=zakony/zakon&MasterID=5280>.
11. Zákon č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok [Elektronické zdroje]. – Režim prístupu : <https://www.slov-lex.sk/pravne-predpisy/SK/ZZ/2015/160/20160701>.
12. Zákon č. 161/2015 Z. z. Civilný mimosporový [Elektronické zdroje]. – Režim prístupu : <https://www.slov-lex.sk/pravne-predpisy/SK/ZZ/2015/161/20160701>.